

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt s' dinsdags, s' donderdags en zaterdags. Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
 „ „ „ 8 fr. buiten „ „ „
 Een blad afzonderlyk „ „ „ 20 centimen.
 De aankondigingen, per drukregel „ „ „ 13 „ „ „
 De reklamen „ „ „ 25 „ „ „

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht dadelijk mit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in hetfransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laatste, voor verscheide achtereenvolgende keeren gegeven gemeten voor beeliger conditien.

TONGEREN, DEN 7 MEI.

Provinciale kiezingen.

De kiezers van het kanton Tongeren zullen zich den 25 mei in de groote zaal van het stadhuis te Tongeren vergaderen, om over te gaen tot de kiezing van vier provinciale raedsleden. Wy vernemen dat M. de graef Camille de Renesse, uit oorzaak zynere menigvuldige bezigheden, zich niet meer zal laten kiezen, en dat M. de advokaet Slegers toestemt om zich in zyne vervanging op den rang te zetten. Van eenen anderen kant drukt M. de advokaet Defastré het verlangen uit van niet meer herkozen te worden.

Wy verzoeken dus de kiezers de volgende namen op hunne stembriefjes te schryven :

- MM. JOSEPH JAMINÉ, burgemeester van Tongeren en voorzitter van den provincialen raad.
- HYACINTHE DE BELLEFROID, lid der bestendige deputatie.
- Graef WILLEM DE BORCHGRAVE-D'ALTENA, burgemeester van Genoels-Elderen.
- ALPHONSUS SLEGERS, advokaet.

De gansche drukpers houdt zich thans bezig met de rezens welke M. Dechamps hebben doen mislukken by zyne jongste onderhandeling met den Koning tot samenstelling van een ministerie :

Zielier, volgens *l'Escaut*, welks inlichtingen, zegt dit blad, een goede bron geput zyn, welkdanig het programma van M. Dechamps was :

Oplossing der kwestie van Antwerpen zonder andere kosten te veroorzaken dan de voorszene.

Gemeentelyke hervorming. Vermindering van den kiescyns ; benoeming van het kollegie door den raad en van den burgemeester door den Koning, die in den schoot van het schepenen kollegie kiezen zal.

Provinciale hervorming. Vermindering van den kiescyns.

Wet op de militie het grondbegin der ontlasting bevatende.

Huishoudkundige hervorming door de afschaffing der verbruikingslasten die het meest op het volk drukken.

Een onzer lezers deelt ons het volgende mede, ons de vryheid gevende hetzelfde of wel in den *Postryder* of wel in onze kagchel op te nemen. Wy hebben zyn luimig voortbrengsel met te veel genoegen gelezen, om hetzelfde niet aan onze lezers mede te deelen.

Pierlala lacht er niet mee!

Pa Pierlala werd in de kist
 Onlangs weeron gestoord,
 Door zang van eenen Antechrist
 In zulk een vreemd akkoord,
 Of toon en woorden by elkaer
 Zich telkens grepen met het haer.
C'est drôle, zei Pierlala, sa sa,
C'est drôle, zei Pierlala.

Men zong van Kerk en pastory
 Als van een wangedrocht,
 Door satanieke knipery
 Uit vuige list gewrocht ;
 Doch, dit was Pier meest zonderling,
 Dat zynen naem daer achter hing.
Tiens tiens, zei Pierlala, sa sa,
Tiens tiens, zei Pierlala.

Grammoedig krabt hy in de pruik,
 Schudt beurtlings met het hoofd
 En zegt : 't is deftig, ja, 't is puik,
 't is iets dat veel behoeft ;
 'k Wil weten wie dat helsch gebroed
 In mynen reiszak stecken doet !
Voyons, zei Pierlala, sa sa,
Voyons, zei Pierlala.

Nu springt hy ylings uit de baer,
 Bevraegt zich naer de zaak ;
 Hy vindt hem, dit was de zaak,
 Met deze vuile taek
 De faem van Pierlala besmeurt,
 En schandlyk door den modder sleurt.
Boutique, zei Pierlala, sa sa,
Boutique, zei Pierlala.

Vermindering der lasten op de vaerten en yzeren wegen.

Douaenhervorming in den zin der koophandelsvryheid. Des noods de *ontbinding* der beide Kamers.

De Kamers, zullen, zoo als men weet eerlang moeten samen komen om definitieflyk de budgetten voor het dienstjaer 1864 te stemmen, waerop men aan de ministeriele departementen voorloopige kredieten heeft toegestaan tot beloop van zes twaelfden. De Kamer en het land zullen alsdan uit den mond zelf van M. Dechamps vernomen hebben wat er tussehen hem en de Kroon geschied is en een onpartydig vonnis met kennis van zaken over het gebeurde kunnen stryken.

De helden en de oorlog.

Laet ons eens over den roem, over de helden, over den oorlog spreken ! Er zyn twee soorten van oorlogen ; de eene is heilig, het is die welke gevoerd wordt voor de onafhankelykheit, voor de vryheid, voor de verdediging van het vaderland, van onze haerdste, van onze familie. Naer dien oorlog zenden de vrouwen hunne mannen ; de moeders zenden er hunne zonen ; de jonge meisjes zenden er hunne vreyers heen. Dan maken zy pluk voor de gekwetsten, en de kleine kinderen houden hunne tranen in om het hart des vaders niet te verzwakken, terwyl de oude vrouwen olie koken om die op het hoofd der belegers te werpen.

Maer er is een andere oorlog — de hatelystke, de domste, de misdadigste, de belaghelelykste van al de menschelyke dwaesheden — die welke gevoerd wordt voor eene wreedaerdige ydelheit en die men genoemd heeft *« de liefde tot den roem »*.

De razende zinneloosen die hem voeren geven zich den titel van helden en veroveraers — de zinneloze sukkelaers, die zoo eenen oorlog mevoeren, laten zich den titel geven van dappere kameraden... Eigenlyk, kameraden om de slagen te ontvangen. Aan de woedende razerny geeft men liefvallige en landelyke namen. Die menschen gaen lauweren plukken, eere-palmen inzamelen, even als men zou zeggen van de jonge meisjes, die naer het veld gaen om paesbloemkens, viooltjes en blauwe korenbloemkens te plukken...

Ze gaen inderdaed armen en heenen plukken ; ze gaen graven en myten maken van doode lichamen.

Och ja, laet ons eens over de helden en veroveraers spreken.

Twee geburen, min of meer potentaten — beziel met eene edele helle voor de glorie, ofwel die zich vervelen —

Pier vat hem grinnig by den kraeg.
 En roept : thans met my mee !
 De Regier, voor wien ik u drag.
 Zal tussehen ons getwee
 Beslechten wie die zwarte spil
 Hoet draegen naer vrymetsers-wil !
Beroupe, zei Pierlala, sa sa
Beroupe, zei Pierlala.

En, wat ook de andre heeft en bidt,
 Ons Pierken is niet inlyk ;
 Hy knuust en knakt hem lid voor lid,
 Steekt hem in eenen zak ;
 Zoo klinkt hy hem aan eenen hand
 En tuimelt hem naer 't pierenland.
Salut, zei Pierlala, sa sa,
Salut, zei Pierlala.

X.

DE ONDERWYZER.

Er zyn weinig menschen, die niet gerne de eene of andere, maer altyd dezelfde voor hen belangryke historie vertellen, en op nieuws vertellen, omdat zy er eene rol in spelen ; of ook wel, omdat zy zich inbeelden regt aengename vertellers te zyn. Dit zelfde geldt ook van enkele gedachten, opmerkingen en spraekweninge. Hebben de gedachten zich eenmael aan een zekeren gang gewend, dan vormt die eene soort van glybaen, langs welke zy gemakkelyk voortschuiven. Om die reden kan men van menschen, die niet byzonder op zich-zelfen lett u, by ielere wending van het gesprek, met tamelyke zekerheid voorspellen, aan welken eindpael zy zullen uitkomen. Ik heb er gekend, by welken 't eene of 't andere woord altyd deze of gene bepaalde herinnering opwekte, en die dan even zeker telken male met dezelfde aanmerking, d'zelve aanhaling, of hetzelfde ver-

kiesen een geheel groot plein uit... Daer begon de wind zacht de korenaren te wiegen ; daer verhieven zich de hoeven van de boeren, die dat vruchtbaer koren gezeild hebben, en die reeds met trotscheit het gewiggel van hunnen rykdom naerzagen.

— We gaen hier spelen ! zeggen de helden : maek dat groen tapyt van die hoeven en van die boeren daer eens schoon ! En dan doet ieder, op die verpletterde korenvelden 100,000 of 200,000 bloeyende jongelingen die met geweld aan hunne familie ontrukkt zyn, plaats nemen, ze worden goed op lieue gesteld, regt, styl als de kegels.

Goed zoo ? maek nu de kanonballen gereed !
 Men laedt de mortiers en ieder held schiet, of neen, hy is wyzer, hy laet schieten — want schieten is geheel vermooyend en men zou zich zeer kunnen doen aan de vingers ! Er komt eindelijk een oogenblik dat de party is uitgespeeld. Men telt de neergeslagene kegels ; men maekt hoop van de verminkte lken en de uiteengeslagen lidmaten.

— Neef, zegt nu de eene potentat tegen den andere, ik heb 3.000 van uwe mannen dood geschoten ; ik schoot 2000 armen en 3000 heenen af. Gy hebt maer 2800 armen en 2500 beenen afgeschoten. Ik ben dus de overwinnaer ; geef my het geld, de hoeven en de kleeren van de familie der dooden ? Daerna laet ons elkaer kussen, de vrede is gemaekt. Op eenen anderen keer beloof ik u *revanche*. Hou u goed ! ik verlaet u, om onder de triumfbogen door te ryden, die myn volk my oprigt ! Wat men hartelyk bemint, kastydt men ook hartelyk.

Dood van Meyerbeer.

De beroemde komponist Meyerbeer is verleden maendag 's avonds te Parys overleden.

Giacomio Meyerbeer was geboren te Berlyn, den 5 september 1794 ; hy was de zoon van een ryken bankier. Zyn smaek voor de muziek veropenbaerde zich by hem zeer vroegydyg ; nauwelyks zeven jaren oud, was hy alreeds een goed pianist en op negenjarigen leeftyd prezen de dagblad-artikelen reeds zyn talent.

Hy bestudeerde de muziek onder den priester Vogler, die den roem had van ook den meester van Weber te zyn geweest.

Meyerbeer leed sedert eenigen tyd aan eene ziekte der ingewanden, en die ziekte had in de beste dagen zoo sterk toegenomen dat al de krachten der wetenschap er onmagtig tegen bleven, en men wezenlyk over zynen toestand ongerust was. Ook voor hem zelve had men het gevaer verborgen gehouden, en insgelyks voor zyne vrienden, zoodat zyne ziekte nauwelyks in het publiek gekend was.

De keizer was er evenwel van onderrigt, en deed elken

tabel by de hand waren. Ten deele waren dat zeer verstandige, zeer kundige lieden, maer die niet geleerd hadden, over zichzelf te waken, of te zwak waren om het aansloksel der gewoonte te weerstaan. Ook in dit geval, gelyk in duizend anderen, is de mensch een speelbal van zyne ydelheit, die hem tot daden verleidt, welke tegen zyn eigen oogmerk aendruischen.

Op eene reize, die ik met eenige vrienden deed, stapte ik af by een braven, kundigen man van onderwys, met wien ik sinds vele jaren in betrekking stond. Hem zelve vond ik niet te huis, maer wel zyne vrouw. Nauwelyks hadden wy de gewone groeten gewisseld, of zy vroeg my met een verhoogd gezigt : Maer weet gy reeds, welk een geluk ons dezer dagen is te beurt gevallen ? — Neen ; doch vertel het my eens opdat ik er my ook in verheuge ! — Nu dan, verleden zondagmorgen waren wy, myn man en ik, eene wandeling in den hofuin gaen doen. Terwyl wy daer, in onze zondagskleederen, vlak by de deur van het nieuwe lustslot stonden, waerin niemand zonder bepaeld verlof een voet mag zetten, kwam juist Hare Hoogheid de Prinses naer buiten. Wy hogen ons, zoo als natuerlyk is, hoogsteerbiedig en hadden het geluk, dat Hare Hoogheid ons zag. Misschien had zy wel van myn man hooren spreken ; althans zy bleef staen, knikte ons minzaam toe en vroeg mynen man, of wy het nieuwe gebouw al van binnen gezien hadden. Wy gaven ten antwoord, dat ons dit geluk nog niet was te beurt gevallen — Welnu, dan moet zy er eens ingaen en u alles goed laten aenwyzen, sprak de Prinses, en gildarby tevens een wenk aan een van hare bedienden. Deze leidde ons nu het gehele slot, onder een haven, door, en zoo hebben wy al het fraeije en kostlyke, dat het bevat, te zien gekregen. Toen wy dat alles gezien hadden, wilde myn man den lakkei een halven gulden in de hand drukken ; maer hy weigerde volstrekt dien te ontvangen, en toen myn man er op aendrong, zeide hy, dat Hare Hoogheid hem dit kwalyk zou